

блага на живота. Една бѣклица вино испита подѣ прохладната сѣнка на върбитѣ, край шумливата кристална рѣчка, прави да забравишѣ робство; единѣ гивечѣ испеченѣ съ алени патладжани, миризливѣ магданосѣ и люти пинерки, и извденѣ на трѣвата подѣ надвисналитѣ клонове, прѣзѣ които се гледа високото сине небе, е едно царство, а ако има при него цигулари, то е върхътѣ на земното щастие. Поробенитѣ народи иматѣ своя философия, която ги примирява съ живота. Единѣ безисходно пропаднхлѣ човѣкъ, често свършва съ единѣ крушумѣ въ черана си, или въ клупътѣ на едно вжже. Единѣ народѣ поробенѣ, макарѣ и безнадежно, никога се не самоубива; той яде, пие и прави дѣца. Той се весели. Погледнете народната поезия, дѣто сж се отразили тѣй ярко народната душа, животѣ и мировзрѣние. Тамѣ покрай чернитѣ теглила, дългитѣ синджири, тъмнитѣ тъмници и гноянитѣ рани, приплитатѣ се тлъсти печени агнета, червени роини вина, люта ракия, тежки свадби, вити хорѣ, зелени гори и дебели сѣнки, изѣ които е избликихало цѣло море отѣ пѣсни...

Когато Соколовѣ и Огняновѣ пристигнххх, Силистра-Йолу шумеше вече отѣ веселата дружина. Между другитѣ, тамѣ бѣхх и Никола Нетковичѣ, развитѣ и просвѣтенѣ момѣкъ; Кандовѣ, студентинѣ отѣ единѣ руски университетѣ, дошълѣ за поправление на здравieto си, човѣкъ начетенѣ, но краенѣ идеологѣ и увлѣченѣ отѣ утопитѣ на социализмътѣ; г-нѣ Фратю; Франговѣ, учителѣ, горѣща глава; Поповѣ, екзалтиранѣ патриотѣ; Попѣ Димчо, тоже патриотѣ и пияница и Калчо Слѣпецтѣ. Тозѣ момѣкъ, лишенѣ съвсѣмѣ отѣ зрѣние, бѣше дребничѣкъ, съ испито страдалческо лице, но интелигентно. Той бѣше твърдѣ вѣщѣ на флаутата, съ която кръстосваше цѣла България, веселѣ расказвачѣ и смѣхотворецѣ и за това неизбѣженѣ въ всичкитѣ весели събрания.

Обѣдтѣ бѣше наслаганѣ вече възѣ единѣ шаренѣ